

Családi Látogatás Zalaegerszegen

Ez a kép Zalaegerszegen készült 1940 körül, ahová anyámék és Imre bátyám lementek meglátogatni Istvánékat. Ez nagy esemény lehetett, mert hiszen apám már beteg volt ebben az időszakban. Az ülő sorban jobbról balra: apám (Fenyvesi Sámuel), anyám (Fenyvesi Sámuelné), órála nincs is más fénykép. Mellette István anyósa, aki akkor már a hetvenes éveiben volt. Ölében István lánya (Fenyvesi Évike), aki egy éves lehetett. Az álló sorban balról jobbra: Pista bátyám, Irma, a felesége, Ica (Irma unokahúga), Imre bátyám. A képen lévők közül Ica kivételével mind elpusztult a háború alatt. Ő visszajött Auschwitzból, 2001-ben halt meg. Pista Eisenstadtban van eltemetve. Annak tudom a sírját, a többinek nem. A sógornőm édesanyja az auschwitzi vonaton halt meg. Zalaegerszegről együtt mentünk. Azt nem tudom, hogy anyám és apám hogyan ismerkedtek meg, hogyan szerezték egymást. Anyám badacsonyi volt, és úgy mesélték, hogy éppen valamelyik közeli faluban volt, amikor apám arra járt. 1901-ben esküdtek, Nagykanizsán. Egyházi esküvő volt, mert hiszen mind a kettő zsidó volt, méghozzá jó zsidó. Anyám odakerült Nagykanizsára. Soha nem kérdeztem meg, hogyan kezdődött. Akkoriban a gyerek nem érdeklődhetett a szülőktől ilyen bizalmas dolgok iránt. Adva volt, azt fogadtuk el. Pláne én, aki a legkisebb voltam, és akkor már ez nem volt téma, hogy anyámék hogyan kerültek össze. Szegény anyám két dolgot csinált: szült és nevelt. Semmire nem volt ideje, mert hiszen mindig volt egy kisgyerek. A testvéreim egymás után jöttek. És ő igazi kotlóstyúk mama volt, aki mindig, minden gyerekének tudta fogni a kezét. Sokat dolgozott, rengeteget dolgozott, mire minket fölnevelt. Mert mindig volt probléma, hat fiúval mindig van probléma. Velem is volt. A testvéreim és én is beleolvadtunk az átlagemberek közé, hiszen anyánk nem tudott bennünket különlegesen öltöztetni. Nyaralni nem jártunk. Semelyik testvérem. Azoknak mindjárt iskola után munka, és olyan luxus, ami más gyerekek megvolt, nekünk soha. Én egy iskolai kirándulásra nem tudtam elmenni, mert anyámék nem tudták megfizetni az útiköltséget. Ők soha, sehová nem utaztak, mert ahhoz, hogy elutazzanak, arra nem jutott. Elég szerényen éltünk. A fiúk dolgoztak, a pénzt hazaadták, anyám velük megbeszélve megvette nekik, ami kellett. Kellett is, hogy hazaadják, mert miből főzött volna? Mindent megvarrt, az összes ruhámat ő varrta, alakította, amit a rokonok küldtek. Mindent megcsinált. Azért nem is tudott semmi más munkát vállalni, mert elég volt neki az otthoni. István bátyám 1904-ben született, kereskedő volt. Vaskereskedő, tehát szöget, vasat,

szóval mindent árult, motorbiciklitől kezdve. Sajnos azt is, mert ő is motorozott. Később Zalaegerszegre nősült, és ott nyitott vasáruüzletet.